

Pasen 2020: Leven uit hoop.

Orde van dienst:

Zingen: GK 211 Wij knielen voor uw zetel neer

Welkom

Votum en zegen

GK 95 (2006)

Gebed

Kinderen.

Inleiding:

Lezen: Johannes 20: 1-10

1Petrus 1: 1-9

Nieuwe psalmberijming 63: 1

Preek

GK 99 (2006) U zij de glorie

Nieuw leven: lezen: de tien woorden van het verbond.

Gebed

Opw. 553 Laat het feest zijn in de huizen!

Zegen.

Welkom: “De Heer is waarlijk opgestaan!”. Met deze woorden groeten christenen elkaar al eeuwenlang op paasmorgen. Zo mag ik u groeten: “De Heer is waarlijk opgestaan!”.

Deze machtige gebeurtenis mogen we vandaag vieren.

Met elkaar verbonden door de Heilige Geest, die juist dit nieuws heeft laten vastleggen. En deze Geest van God is niet aan plaatsen verbonden en kan niet door muren worden gestopt. Door hem zijn we met elkaar verbonden.

Inleiding: We lezen uit het evangelie van Johannes en uit de eerste brief van Petrus. Dia's. Petrus is een van de kroongetuigen van de opstanding.

Samen met Johannes is hij de eerste die naar het lege graf toegaat. Hij ziet de steen weggerold. Hij ziet de lege doeken. Hij ontmoet Jezus en ziet hem met eigen ogen.

Petrus, die eerst nog Jezus uit zijn leven vloekte, is tot geloof gekomen in Jezus. Zijn brief begint hij met de mooie woorden: “Van Petrus, apostel van Jezus Christus”.

Er moet op die eerste paasdag dus wel iets groots gebeurd zijn

Hij is daarna tot in het grote Rome gereisd om ook daar te vertellen over zijn koning. Hij is er gekruisigd om hem de mond te snoeren. We lezen uit zijn brief over de betekenis van de opstanding van Jezus. Een brief, die hij dus met zijn eigen bloed heeft ondertekend.

Preek:

Overall voel je het verlangen naar de lente. De tijd, dat de winter sterft en de warmte gaat winnen.

Overall merk je ook het verlangen, dat het corona-virus sterft. Verlangen naar meer vrijheid. Naar de terrasjes. Naar de dag, dat de intelligente Lock-down wordt opgeven en we weer over straat kunnen. Naar onze vrienden. Onze vader en moeder. Naar het strand. En we koesteren de eerste grassprietjes, die het RIVM ons geeft.

We krijgen weer hoop, dat deze donkere tijd vol angst en onzekerheid een keer voorbij is.

Dat is Pasen. Pasen, de opstanding van Jezus uit de dood, is de ochtend van een nieuwe dag voor de wereld. We zijn de hoek om geslagen en zien het licht aan het einde van de weg. De eerste

lentebloem, die ons vertelt: “De winter is voorbij, de lente komt. Nog even en de Lock-down door ziekte en dood wordt opgeheven en het nieuwe leven begint!
Dat is Pasen. Het is Gods ‘ja’ tegen het leven. Feest van de hoop.

Over die hoop schrijft Petrus in zijn brief. Een brief voor de ‘vreemdelingen’. Voor de vele christenen in Klein-Azië.

Dat waren ze eerst niet. Vreemdelingen. Ze waren geboren en getogen in Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bythinië. Ze woonden tussen hun familie en vrienden.

Ze waren dus helemaal geen vreemdelingen.

Dat zijn ze gewórden. Toen ze Jezus gingen volgen. Toen ze de oude goden niet meer vereerden. Toen ze heilig gingen leven. Niet meer een leven gekleurd door mythische goden, door leugens, trots of seks. Ja, en toen werden het vreemden voor hun familie en hun vrienden van vroeger. Die begrepen dat niet. Lachten hen uit.

Veel vervolgte christenen zullen in onze tijd deze woorden van Petrus direct herkennen.

Petrus wil hen bemoedigen.

Alleen: hoe doet hij dat?

Zegt hij: “Ja, ik weet het. Het is best moeilijk om christen te zijn. Het spijt me. Jullie hebben het zwaar. Slachtoffers van onbegrip en haat. Maar, probeer toch maar vol te houden...”.

Of zegt hij het omgekeerde: “Ach, het valt allemaal best wel mee. Jullie moeten niet zo in de slachtofferrol kruipen! Niet zo zeuren!”.

Nee, helemaal niet.

Hij klaagt niet met ze mee en hij vindt die christenen niet zielig. Hij begint met een loflied. Een lofzang op de barmhartigheid van God, de Vader.

Maar, heeft Paulus dan geen oog voor hun pijn? Voor de laster en de vervolgingen?

Ja, die ziet Petrus wel. Als je verder leest in zijn brief, dan kom je dat allemaal tegen.

“Maar”, zegt hij hier: “bedenk eens hoe dat komt! Jullie hebben je afgekeerd van de wrede afgoden, omdat jullie door Jezus Christus de barmhartigheid van God de Vader hebben leren kennen!”.

Jullie zijn opnieuw geboren. Gloednieuwe mensen. Een leven vol echte hoop.

Hij tekent dan wat God voor zijn kinderen heeft klaarliggen: **“In de hemel ligt een onvergankelijke, ongerepte erfenis klaar”**. Hij heeft het over “een onuitsprekelijke, hemelse vreugde”.

Dat is wel wat meer, dan dat straks de terrasjes weer opengaan!

Wij leven in hoop. De lock-down door ziekte en dood wordt opgeheven.

En het keerpunt is de opstanding.

*****

Misschien klinkt dat wat overdreven: “Een onvergankelijke, hemelse vreugde”.

Alsof je als christen dus altijd blij bent. Dat je het zelfs fijn moet vinden als je lijdt. Als je vervolgd wordt. Als je familie je uitstoot. Of dat je met een glimlach op de lippen sterft.

Dat bedoelt Petrus niet.

Want hij heeft het over vreugde. Maar ook over verdriet. Over de pijn van beproevingen.

Ook als christen kun je diep verdriet hebben. Als je kind sterft. Als je vader aan corona sterft. Als je een vreemde bent geworden voor je familie. Als je moet vluchten en alles achterlaten. Als je beproefd wordt. Diep verdriet. En tegelijk kun je in je verdriet blijdschap en hoop ervaren.

Anders gezegd: je **eerste geboorte** brengt je in dit gewone aardse leven. Een leven waarin je veel mooie dingen kunt ontvangen. Vriendschap en liefde. Gezondheid. Eten en drinken.

Maar waar je ook veel teleurstellingen kunt tegenkomen. Waar je liefde kan stuklopen. Idealen verloren. Een wereld waarin ziektes rondwaren. Waarin je ouder wordt en steeds meer los moet laten. De dagen worden zwaar en het einde is de dood. Dat is het einde van de eerste geboorte.

Je **tweede geboorte**, je geloof in Jezus, brengt je in een nieuw leven. Geeft je een geluk dat blijft. Een vreugde die verrast. Een geluk, dat voor jou bewaard wordt in een kluis in de hemel. Daar kan dus niemand meer bij. Vreugde, die je elke dag vanuit de hemel wordt aangereikt.

Als christen leef je dus eigenlijk twee levens. Als mens van vlees en bloed ben je mens op deze aarde. Eer je de koning. Maar tegelijk is er in je hart een hemelse vreugde en eer je Jezus als koning in de hemel.

Dat is het geheim van die tweede geboorte: in je hart leeft de hoop. De hoop dat alle pijn voorbij gaat. Dat kwaad, ziekte en dood voorgoed worden uitgeroeid. Je hebt iets om naar vooruit te kijken. Dat is ook het moeilijke van deze dagen: door de corona-crisis moet je binnenblijven. Geen vrienden ontmoeten. Niet op vakantie. Je bedrijf gesloten houden. En hoe langer dat duurt, hoe lastiger het is om dat vol te houden.

Maar als je hoort, dat de maatregelen werken. Dat in Wuhan de lock-down stap voor stap wordt opgeheven. Als je de eerste groene grassprietjes mag herkennen in de woorden van Rutte, ja, dan geeft dat hoop. Het helpt je om vol te houden. Nog even...

Het is goed om dat bij jezelf te checken.

Ken ik deze blijdschap van binnen? Ben ik blij, dat ik Christus mag kennen? Ben ik blij, dat ik geloof en dat ik zomaar bij de gemeente van Christus mag horen, bij zijn kudde?

Die blijdschap is namelijk de polsslag van het christelijk geloof. Daaraan kun je voelen of je geloof wel echt leeft. Of je opnieuw geboren bent.

Je kent dat wel: je ziet dat gebeuren als er een ongeluk is gebeurd op straat. Een auto heeft een fietser aangereden. Het slachtoffer ligt op straat. Bewusteloos.

De ambulance komt eraan. En wat doen de verplegers dan?

Die voelen aan de pols of aan de hals. Ze zoeken een bloedvat en kunnen zo aan dat kloppende bloedvat voelen of het hart nog klopt en dat het slachtoffer nog leeft.

Zo kun je aan je blijdschap voelen of je geloof nog wel leeft. Of je opnieuw geboren bent.

Nog wel een vraag daarbij: en als ik die blijdschap dan niet meer voel? Wat dan? Hoor ik dan niet meer bij God? Ben ik afgewezen?

Op mijn werkkamer heb ik al jaren een orchidee staan. Kijk ik heb hem bij me.

Al een paar keer dacht ik dat die dood was. Er zaten helemaal geen bloemen meer aan. Een paar verbruinde bladeren. Ik wilde hem eigenlijk weggooien. Maar hij bleef maar op een tafeltje staan, omdat ik zelfs vergat om hem weg te gooien.

Maar Gerda maakt elke week alle kamers van de herdershut weer even schoon en zij bleef de orchidee water geven en koesteren. En wat gebeurde er: de bladeren werden weer groen en er bloeiden weer bloemen aan.

Kijk maar.

Zo moet je dat ook met je geloof doen als je denkt dat het dood is. Dan moet je het water geven.

Dat betekent, dat je veel over Jezus moet gaan lezen. Het levende water. Gewoon de evangeliën.

Over zijn wonderen. Zijn liefde voor mensen als wij. Zijn sterven voor jou aan het kruis. De verhalen over zijn opstanding. Levend water voor je hart, dat zo weer kan opbloeien.

Als je geen Bijbel meer leest en niet bidt gaat je geloof verdorren.

*****

Je geloof is dus wel erg belangrijk, want de band die ons nu met God verbindt en met die hemelse vreugde, dat is je geloof. Dat is jouw levensdraad. Je band met Christus.

Bij je eerste geboorte, toen je in de buik van je moeder groeide, was de navelstreng de band met het leven. Door de navelstreng ontving je voeding en zuurstof.

Bij je tweede geboorte is je geloof de navelstreng. Jouw geloof, jouw toewijding, verbindt jou met Christus in de hemel. Door zijn woorden op aarde te lezen. Zijn liefde voor jou te zien door het kruis.

Dat klinkt natuurlijk heel kwetsbaar: het is maar een draad. Een navelstreng.
Het kan je onzeker maken: hangt mijn nieuwe leven aan een draadje?

Nee.

Petrus laat namelijk zien, hoe sterk die draad wel niet is.

Die draad van het geloof is namelijk geen draad, die wij vanaf de aarde naar de hemel hebben gesponnen. Ons geloof is niet de stoere uitkomst van onze zoektocht. Geen toren, die wij hebben gebouwd om bij God te komen.

Nee, schrijft Petrus, **“In zijn grote barmhartigheid heeft hij ons opnieuw geboren doen worden door de opstanding van Jezus Christus uit de dood, waardoor wij leven in hoop”**.

Net zoals je eerste geboorte is ook je tweede geboorte het werk van de almachtige God!

Hij is naar mij toe gekomen. Zijn zoon is uit de hemel mijn leven binnengekomen.

De draad van mijn geloof wordt vanuit de hemel gesponnen. En dat geeft hoop.

Misschien denk je nu: ja, dat is mooi, maar ik voel me nog onzeker. Want er staat dat hij dat doet door “zijn grote barmhartigheid”.

Barmhartig-zijn doe je uit vrije wil. Barmhartigheid wil zeggen, dat je het niet verplicht bent om goed te zijn voor een ander. Niemand verplicht jou om goed te zijn voor je eenzame buurvrouw. Niemand verplicht mij om te zorgen voor de vluchtelingen in het kamp Moria.

Dat doe je uit liefde. Barmhartigheid noemen we dat.

Maar dat kan ook onzeker maken.

Als ik door de straat loop en een bedelaar tegenkom, die zijn hand op houdt, dan hoef ik daar niets in te leggen. Dat hangt van mijn barmhartigheid af op dat moment. Ik kan er net zo goed langs lopen en niets geven. Zo’n bedelaar weet dus nooit waar hij aan toe is. Hij lijdt een onzeker bestaan.

Dat is waar. Zo gaat dat bij mensen.

Maar bij God niet. Bij onze Vader is zijn liefde en barmhartigheid juist heel erg zeker. Die heeft hij beloofd. Die heeft hij laten zien en vastgelegd in de kruisdood van Jezus.

Zó lief heeft God zijn wereld.

Als jij in geloof je hand ophoudt en om vergeving vraagt en nieuw leven, dan geeft jouw hemelse Vader dat. Bij hem lijdt je nooit een onzeker bestaan.

Dat is pasen: Jezus is opgestaan en regeert als Koning in de hemel.

En dat geeft hoop op aarde.

Pasen is het eerste teken, dat de lock-down, die er is door ziekte en dood, wordt opgeheven. Het leven wordt verlost!

Wie bedelaar wil zijn en Jezus wil volgen, ontvangt nieuw leven.

Nu al. In je hart.

Straks ook nog eens een nieuw lichaam.

En op deze gebroken aarde vol pijn, mogen we zo al iets proeven van de ‘onuitsprekelijke, hemelse vreugde’, die straks heel de aarde zal bedekken.

Vergeet het niet: we zijn geen slachtoffers. We zijn kinderen van de Vader.

We hebben iets om naar uit te kijken.

Amen.